

Hannulan talo ja pihapiiri vuoden 1960 tienoilla

Teksti tähän Hannulan talon historiaan on lainattu hankkeen Alavieskan museotoiminnan kehittäminen 2016 – 2020, Alavieskan kunnan museotoiminnan kehittämisen esiselvityshankkeen hankeraportin sivulta 23 – 26. Hanke on toteutettu ajalla 11.1. – 31.5.2016, hanketyöntekijänä on toiminut Pirjo Tuomimäki.

Hannulan talo – talomuseo, kotiseututalo ja tapahtumien talo **Jatkolantie 3, Takaloperän kylä**

Hannulan talon historiaa – kodista kotiseututaloksi

Hannulan talo (Ketolan tila) oli Väinö Andreas Hannulan (10.8.1900 – 29.11.1985) ja hänen vaimonsa Viivi Sofian os. Viitala (29.1.1904 -29.8.1989) koti vuodesta 1928 alkaen. Molemmat viettivät viimeiset vuotensa Alavieskan vanhainkodissa ja olivat loppuaikoina huonomuistisia. Alavieskan kunta sai talon testamenttilahjoituksena heiltä 1990. Hannuloiden ainoa perillinen, kasvattitytär Laila kuoli vain 17-vuotiaana keuhkotautiin 1959, eikä heillä ollut muita perillisiä. Testamentissa toivotaan, että Ketolan tilan Kotipalsta asuin- ja ulkorakennuksineen on säilytettävä ja muodostettava siitä joko kotimuseo tai käytettävä aluetta kuntalaisten virkistysalueena. Testamenttilahjoitus on alavieskalaiselle kotiseutu- ja museotyölle autenttinen ja arvokas perintö, jonka kulttuurihistoriallinen arvo tulee vuosien saatossa entisestään nousemaan. Kun kotiseutumuseon kokoelmassa painopiste on vanhemmissa 1800-luvun ja 1900-luvun alun elämässä ja esineistössä, niin se Hannulan talossa kuvaa selkeästi uudempaa, 1900-luvun paikallista elämää.

Tilan edellinen isäntä oli Antti Alatalo (1885 – 1928). Väinö Hannula oli saanut talon tiluksineen testamentilla häneltä, ”Ruhka- tai Pelto-Antilta”. Antista tiedetään, että hän oli ollut käsistään kätevä mies. Edellinen isäntä on muistitiedon mukaan ollut Väinön isän isä ja Väinö oli ollut Antilla kasvatti-poikana. Antti Alatalo oli avoliitossa Kustaava Ojalan kanssa ja he olivat kasvattaneet Väinön yhdessä Kustaavan oman pojan, Oskarin kanssa. Kustaavalla oli myös oma hirsimökki lähellä Hannulaa, mutta se myöhemmin siirrettiin Käännänkylälle.

Kuva 2 Kuva Viivin ja Väinön albumista

Kuva 3 Viivin ja Väinön albumista, Viivi, kasvattityttö Laila ja Väinö

Viivi ja Väinö menivät naimisiin ja he olivat menneet 1920-luvulla Kemiin töihin. Antti-pappa kirjoitti Väinölle ja pyysi palaamaan takaisin sekä lupasi antaa hänelle talon kun tulee. Viivi ja Väinö asuivat aluksi Ruhka-Antin talossa, ennen kuin nykyinen asuinrakennus rakennettiin. Tämä talo oli sijainnut lähellä nykyistä asuintaloa jommalla kummalla puolen taloon vievää koivukujaa. Muistitiedon mukaan talon paikalla olisi suuri kivi.

Hannulan sukututkimuksen (Eero Kerttula: Hannula suvusta: Sukututkimus vuosilta 1673 – 1987. Kantaisä Anders Andersinp. Porkola s. 1673, k. 1753.) mukaan Väinön isä oli talokas August Emanuelinpoika (Mannanp.) Hannula eli Alatalo (1871 – 1947) ja äiti Sanna Kustaava Antintytär Alatalo (1880 – 1905). He asuivat Alatalon maalla (R nro 4:10) Takaloperällä, Väinön synnyinkodissa. Väinön äiti kuoli pojan ollessa vain 4-vuotias. Väinön nuorempi sisar Maria kuoli 3-vuotiaana ja pikkuveli Heino kuoli hänkin alle vuoden iässä. Väinön isä meni uusiin naimisiin parin vuoden kuluttua Johanna os. Huhja, ent. Haapakoski, kanssa ja he saivat viisi lasta, joista kaksi kuoli pienenä. Perhe asui Huhja-nimisellä maatilalla (RN:o 3:31) Takaloperällä. Muistitiedon mukaan Väinö-poika oli äitinsä kuoleman jälkeen ollut sijoitettuna eli ”ruokolla” ja oli silloin mennyt huonoon kuntoon. Sen jälkeen pojan isoisä Antti Alatalo oli ottanut Väinön luokseen asumaan.

Viivi oli omaa sukuaan Viitala ja hän oli perheensä ainoa lapsi. Hänen äitinsä oli Amanda (tai Amanta, "Auppin Amanta") ja isänsä oli "Auppi" Aukusti Viitala. Viivin vanhemmat olivat olleet Amerikassa/Kanadassa ja sieltä palattuaan ostivat maapaikan Alavieskasta. Viivin äiti asui viimeiset vuotensa Hannulassa tyttärensä luona. Myös Väinön veljen poika, Leo Valtteri Hannula asui nuorena Hannulassa kasvattipoikana ennen kuin lähti opiskelemaan ja muutti myöhemmin Ruotsiin. Myös sota-aikana Hannulassa oli sukulaisia evakossa, oululainen Siiri Visuri ja hänen kaksi poikaansa. Kalle Ojala auttoi Väinöä talon töissä, teki metsätöitä ja polttopuita. Väinö oli jopa pyytänyt Oskari Ojalalta Kallea omaksi ottolapsekseen, mihin vanhemmat eivät olleet suostuneet. Loppuaikana Kalle Ojala oli ollut Väinön uskottuna miehenä (luottohenkilönä, edunvalvojana). Muukin Ojalan perhe kävi Hannuloita auttamassa, siivoamassa ja leipomassa ym. ja heidän välillään oli ollut lämmin ystävyys.

Viivi oli toimen ihminen. Viivillä oli kasvimaata talon päässä tien puolella ja puutarha omenapuineen ja marjapensaineen. Viivi säilöi ja mehusti puutarhan satoa syksyisin ja marjoja saivat muutkin käydä poimimassa. Jo viideltä aamulla Viivi meni navettaan lypsylle. Viivi teki myös käsitöitä, mm. kutoi sukkaa. Kangaspuut hänellä oli vintissä, avovintin puolella. Käytetyn ompelukoneen, poljettavan Singerin Viivi oli ostanut Väinön tädiltä, Sofia Visurilta. Väinöstä tiedetään, että hän oli puutarhaihminen, rakasti pensaita ja puita ja oli ostanut Hannulaan siihen aikaan harvinaisia taimia. Väinö myös mielellään esitteli vieraille istutuksiaan. Väinö keräsi kiviä.

Viiviä ja Väinöä voi muistelujen perusteella luonnehtia ahkeriksi ja hyväsydämisiksi ihmisiksi, mutta myös jämäpteiksi ja sanoviksi. Hannulat laittoivat aika varhaisessa vaiheessa radion ja television, joten vieraanvaraisessa talossa riitti siitäkin syystä kävijöitä. Myös talon talkoista (esim. perunannostosta) on jäänyt hyviä muistoja, koska Viivi oli aina laittanut hyvät ruuat talkooväelle. Viivi tunnettiinkin hyvänä ruuanlaittajana, mutta hän myös leipoi paljon. Isäntäväen sydämellisyydestä kertoo, että Hannulasta kaikki saivat aina ruokaa. Vaikka kylään oli mennyt mihin aikaan tahansa Viivi oli kysynyt "Ookko syöny?" ja hänellä oli aina jotain tarjota, edes puuroa ja soppaa. Isäntä saattoi myös antaa "hömpsyn". Hannulat olivat myös ajan tavan mukaan taloudellisia ihmisiä, pyhäkalusteet (paremmat astiat) pidettiin arkussa piilossa. Mutta osasivat he myös nauttia elämästä, tilasivat kirjoja luettavaksi tai kävivät maatalousnäyttelyissä, Kaustisten kansanmusiikkijuhlilla ym.

Ketolan tilalla eli Hannuloilla oli Suuren maatilakirja VII:n mukaan (1968) metsää 27 ha, peltoa 5,29 ha ja joutomaita 1,21 ha. Tilan savi- ja hiesumailta viljeltiin ohraa, perunaa ja rehuseosta. Tilalla oli neljää lehmää, yksi hieho, hevonen ja kanoja 30. Kananmunia heiltä riitti myyntiin saakka. Lisäksi heillä oli osuus puimakoneeseen. Lampaiden kasvatus ja jalostus oli Hannulan talossa edistyksellistä, vaikka heillä oli muitakin em. kotieläimiä. Viivi Hannula piti erityisesti lampaanhoidosta, vuonna 1936 taloon hankittiin siitoseläimiä. Myös näyttelyissä Hannulan lampaat ja lampaanvilla menestyivät. Lampaista myytiin eri puolille Suomea. Viivin tiedetään hoitaneen myös ns. yhtiön pässiä, "Petteriä". Kesäisin lampaista pidettiin joessa olevassa saarella.

Kunnan omistuksen alkuaikana Hannulan talossa pidettiin yhdistysten ja järjestöjen kokouksia, eri puolueiden vaalituloksia, kursseja, lautakuntien kokouksia ja taidenäyttely. Vuosina 1996 - 2003 tila oli vuokralla Alavieskan työttömien yhdistyksellä monitoimitilana ja toimintatalona. Vuokraaja huolehti talonmiehen tehtävistä ja pienehköistä kunnostus- ja korjaustöistä sekä siitä, että kiinteistö ja siellä säilytettävä irtaimisto säilyi vahingoittumattomana.

Alavieskan kunta laittoi Hannulan talon myyntiin yksityisille asuinkäyttöön 2004, talon käytön puutteen vuoksi, mutta luopui pian myyntiaikeista. Kuntalaisten keskuudessa oli virinnyt aktiivisuus säilyttää Hannulan talon kiinteistö ja esineistö kunnalla testamentin mukaisessa kuntalaisten yhteiskäytössä. Tässä yhteydessä perustettiin rekisteröity yhdistys Hannulan kotiseututalo, johon hankkeen vetäjä Marita Öljymäki-Maarala keräsi asiasta kiinnostuneet yhteen. Yhdistys teki toistaiseksi voimassa olevan vuokrasopimuksen Alavieskan kunnan kanssa 2004. Vuokrasopimuksen mukaan vuokraaja vastaa Hannulan talon ylläpidosta. Ylläpitoon kuului alueiden hoito, rakennusten pienet kunnossapitotyöt, lämmitys, sähkö ja vesi sekä esineiden hoito. Rakennusten peruskorjauksista oli sovittava kunnan kanssa erikseen. Myöhemmin, vuoden 2007 alusta alkaen, vuokrasopimusta tarkistettiin niin että Alavieskan kunta sitoutui vastaamaan pysyväisluonteisesta museotoiminnasta, niin että kunta omistajana vastaa rakennusten korjauksista ja vakuutuksista ja antaa yhdistykselle vuosikorvauksen museotoiminnan hoitamisesta. Yhdistys sitoutui museotoimintaan, pitämään museota auki kesäisin kaksi viikkoa ja sopimuksen mukaan sekä vastaamaan kiinteistön perusylläpidosta (alueiden hoito, lämmitys, sähkö, vesi, jätehuolto). Pienen vapaaehtoistoiminnalla pyörivän kulttuuriyhdistyksen resurssit eivät yksin riittäisi kaikkeen, joten on aiheellista että kunta paikan omistajana omalta osaltaan osallistuu kuluihin ja paikan hoitoon.

Testamentin antajien toivomukset talon käyttötarkoituksesta on sen nykytoiminnassa ja -tilassa hyvin huomioitu ja täyttää testamentin lainkirjaimen. On hienoa, että lahjoittajien muisto on jäänyt näin elämään paikkakunnalla. Hannula on aktiivinen kotiseututalo, jota voivat käyttää kaikki kuntalaiset. Toimintaa on talossa ollut jo yli 10 vuotta ja kävijöitä on vuosittain Alavieska-viikon aikana noin 600. Jäseniä yhdistyksessä on viime vuosina ollut keskimäärin 120 henkeä ja jäsenmäärässä on ollut lievää nousua. Yhdistyksen jäsenistö on monen ikäistä. Jos jäsenmäärää vertaa Alavieskan väkilukuun, joka on noin 2700, niin yli 4 % kuntalaisista kuuluu yhdistykseen. Kuntalaisista siis joka 20. on yhdistyksen jäsen, joten kansalaisjärjestöksi sillä on hyvä peitto. Toiminta on myös kunnalle edullista, sillä pienellä investoinnilla saadaan paljon aikaa. Jos lasketaan, että vuosittainen kunnan tuki museolle on ollut noin 3 000 €, niin reilulla eurolla asukasta kohden kunnassa on toimiva ja elävä kotiseututalo. Toki useimpina vuosina tähän päälle tulevat vielä talon tarpeelliset huolto- ja korjauskulut, mutta vuosittainen tukisumma tuskin siitä huolimatta ylittää kahta euroa asukasta kohden. Tutkimusten mukaan vapaaehtoistyöhön sijoitetulla rahalla on kuusinkertainen tuotto takaisin yhteiskunnalle. (Juhani Laasanen: Vapaaehtoistyön kansantaloudelliset vaikutukset, Helsingin yliopisto 2011.) Jos sama työ tehtäisiin palkallisena toimintana, se todennäköisesti jäisi kokonaan toteutumatta.

Tilan rakennusten historiaa ja piha-alueet

Pohjois-Pohjanmaan museon inventoinnissa vuodelta 2006 Hannulasta sanotaan ”Rakennushistoriallisesti ja maisemallisesti arvokas kohde.” Kyseessä on harmoninen ja kaunis kokonaisuus aivan Alavieskan keskustan tuntumassa, noin 1 kilometrin päässä.

Asuinrakennus

Hirsinen asuinrakennus on rakennettu 1938 - 1939 ja se on rungoltaan varhaista rintamamiestaloa. Hirsirunkoisessa asuinrakennuksessa on pirtti, keittiö ja kamari sekä pirtin reunassa wc, eteinen ja alkovi. Yläkerrassa on kesäkamari, rakentamaton päätykamari ja kylmää ullakkoa. Pirtin laualattian alla on kellari.

Ensimmäinen peruskorjaus tehtiin jo 1948, vain kymmenen vuotta talon valmistumisen jälkeen. Talossa tehtiin jossain vaiheessa kolmaskin peruskorjaus, mutta mitä silloin tehtiin ei ole tiedossa. Talvisin talo oli kuitenkin ollut aika kylmä, varsinkin lattioista ja jotta talossa tarkeni oli pitänyt pitää huopatossuja jalassa ja vilttiä ympärillä. Talossa on nykyisin sähkölämmitys ja myös talvisin talon alakerrassa on peruslämpö. PPM inventointiarviossa (2006) Hannulan pää- eli asuinrakennuksesta sanotaan: Arvokas. Alkuperäinen, aito, ehjä, kerrostunut ja tyypillinen. Hannulan sisätilainventointi tehtiin 2007 ja se on tallennettu Kioskitietojärjestelmään.

Vanha navetta

Vanha navetta on hirsinen ja koostuu eläintilasta ja heinäladosta. Hirsinavetta on joko samaa ikää kuin asuinrakennus tai on mahdollisesti sitä vanhempi. Vanha navetta on jäänyt pois käytöstä uuden navetan valmistuttua 1950-1960-luvuilla. Eläintilan puisen lattian alla on vettä täynnä oleva virtsakaivo. Ladossa on sekalaista tavaraa. PPM:n inventoinnissa (2006) vanhasta navetasta todetaan: Arvokas. Alkuperäinen, melko aito ja tyypillinen.

Navettarakennus pääsi huonoon kuntoon, kun perustukset olivat vajonneet ja katto vuoti. Kunta on tukenut seinät följareilla ja rakensi uuden huoparimakaton 1990-luvulla. Luultavasti tässä yhteydessä navetan yläpohja samalla purettiin. Heinälato sijaitsee vanhan navetan päässä, heinäladossa oli loppuaikana pidetty polttopuita.

Uusi navetta

Tiilinavetta on rakennettu 1950-luvun lopulla (1957). Uudessa navetassa, karjakeittiössä ja tallissa on betoniperustukset ja punatiilirunko. Navetan päädyssä on lato. Oikealla takakulmalla on betonipohjainen lantala ja puinen ulkohyyskä. PPM:n inventoinnissa (2006) uudesta navetasta todetaan: Arvokas. Alkuperäinen, lähes aito ja ehjä, tyypillinen. Uudessa navetassa avattiin pieni kouluaiheinen näyttely 2008.

Aitta

Pihapiirissä on lisäksi hirsinen, kaksikerroksinen aitta. Aitan historiasta ei ole tietoa, mutta se on luultavasti siirretty Hannulaan jostain lähiseudulta. Hannulassa se on toiminut vilja-aittana, miltä ajalta jäljellä ovat viljalaarit.

PPM:n inventoinnissa (2006) aitasta todetaan: Hyvin arvokas. Vanhalla paikallaan, aito, lähes ehjä ja tyypillinen. Aitassa on varastoituna ja esillä erilaisia maatalousesineitä ja puisia saaveja, maitotonkkia ym. Se sopii parhaiten museo- ja varastokäyttöön. Aitassa ei ole sähkövaloa, mutta toisaalta se on paikka, jossa sitä ei välttämättä tarvitakaan pelkän kesäkäytön vuoksi.

Ulkosauna

Vanhan poispuretun ulkosaunan tilalle on tuotu pienen vanhan rakennuksen hirsirunko. Sen lahjoitti ylivieskalainen Erja Tilvis 2010-luvun alussa ja rakennus tuotiin Ylivieskasta. Paikalla on hirsikehikko, mutta lattia, kiuas ja lauteet puuttuvat. Rakennus on voinut olla alkujaan pieni aitta, koska siinä on oven yläpuolella avattava luukku.

Piha-alueet

Piha on pienviljelystilan pihapiiri, ja kuuluu Pohjois-Pohjanmaan kulttuurihistoriallisesti merkittäviin kohteisiin. Pihaa luonnehtii puolivilli puutarhamaisuus ja sillä on oma ilme ja tarina. Pihalla oli Hannuloiden aikaan ryytimaa, hedelmätarha (omenapuita, jonka omenoista leivottiin piirakkaa), koivuja, laidunta ja kauempana oli peltomaata, arkista tuotanto- ja elinympäristöä. Vanhoja hedelmäpuita ei pihapiirissä enää ole, mutta jotain uusia omenapuita on istutettu tien viereiselle pellolle, mutta ne ovat selvinneet huonosti jäniksistä ja talvista. Lampi on vielä olemassa ja sitä on puhdistettu ruoppaamalla humuksesta parkkipaikan teon yhteydessä. Lampi on tilalle myöhemmin kaivettu ja sen vettä tarvittiin kasvien kasteluvedeksi ja eläimille juomavedeksi. Sieltä otettiin myös pesuvettä saunalle ja kesäisin lammessa saatettiin pestä pyykkiä. Pihapiiriin on aikoinaan kuulunut myös Väinön lato tai ulkovaja, joka sijaitsi Pohjoispuolentien toisella puolen kotipellon kohdalla.

Kuva 4 Siiri Käännän albumista, Siiri valkoesiliinainen etualalla

Kuvassa Takaloperän, Takkuperän ja Ojaperän naisia kasvilavan teossa Hannulan talolla, Ketolan tilalla Väinön ollessa päällysmiehenä. Kirkonkylän maatalousnaisten järjestämällä kurssilla v. 1936 ohjaajana oli Helvi Sippola-Kahava.

Teksti tähän on lainattu hankkeen Alavieskan museotoiminnan kehittäminen 2016 – 2020, Alavieskan kunnan museotoiminnan kehittämisen esiselvityshankeen hankeraportin sivulta 27 – 28. Hanke on toteutettu ajalla 11.1. – 31.5.2016, hanketyöntekijänä on toiminut Pirjo Tuomimäki.

Hannulan talon toimintaa

Toimintaa pyörittää Hannulan Kotimuseoyhdistys ry (rekisteröity 6.9.2005). Hannulan toimintaa ohjaavat yhdistyksen säännöt. Yhdistyksen tarkoituksena on (2 §) kotiseudun kaikinpuolinen kehittäminen Alavieskassa ja lähiseuduilla paikallisten erityispiirteiden pohjalta, elinympäristön laadun parantaminen ja ihmisten viihtyvyyden lisääminen, kotiseututietoisuuden lisääminen, kotiseutuhengen ylläpitäminen ja omatoimisuuden vahvistaminen sekä edistää perinteiden, historian ja nykypäivän tallentamista sekä luonnon ja kulttuuriympäristön vaalimista. Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys (3 §) toimii alueensa etujärjestönä, on yhteistyössä kunnallishallinnon kanssa ja vaikuttaa päätöksentekoon. Tekee aloitteita ja esityksiä sekä antaa lausuntoja viranomaisille. Toimii alueensa asukkaiden ja yhteisöjen yhdyssiteenä. Seuraa kotiseudun aineellista ja henkistä kehitystä sekä tekee siihen liittyviä selvityksiä ja tutkimuksia. Harjoittaa kotiseututietoutta lisäävää julkaisu- ja kustannustoimintaa. Ylläpitää museotoimintaa Hannulan kotiseutumuseossa ja paikallista kotiseutuarkistoa. Ylläpitää paikalliselle kotiseututoiminnalle tarpeellisia tiloja. Järjestää kokouksia, kotiseutupäiviä ja muita samantapaisia kulttuuritilaisuuksia, näyttelyitä, talkoita sekä kulttuurimatkoja jäsenilleen ja opintoretkiä. Järjestää koulutusta sekä tiedottaa aluettaan ja omaa toimintaansa koskevista asioista. Toimii yhteistyössä Suomen Kotiseutuliiton, maakunnan liiton ja kotiseututyön aluejärjestön kanssa.

Hannulan Kotimuseoyhdistys on toiminut jo yli kymmenen vuotta, joten toiminta on vakiintunutta. Hannulassa on ollut monenmoista toimintaa ja työtä tehdään erilaisilla talkoilla tarpeen mukaan. Yhdistyksen jäsenet haluavat oman henkilökohtaisen kiinnostuksensa pohjalta tehdä töitä Hannulan talon eteen. Pienen kunnan kulttuuritoimen budjetti ei mahdollistaisi näin laajaa ja monipuolista tapahtumatoimintaa ilman kotimuseoyhdistyksen mittavaa panosta.

Hannulassa on pidetty mm. maalaismarkkinoita, pikkujouluja, yhteislaulua ja -musiikkia (koululauluja), näyttelyitä, puutarhapolkua, perhospuutarhaa, kiertäviä taimiämpäreitä, lastenpäivää, runopenkki-kilpailua ja muita kilpailuja, konsertteja, tehty neulegraffiteja (kaulaliinoja), pidetty lyhytkursseja, peräkonttikirppistä, ym. Osa tapahtumista on vuosittain toistuvia ja niistä on muodostunut paikkakunnalla suosittu perinne, näitä ovat Viivin perennapäivät toukokuussa, perinneruokaviikot Alavieska-päivien aikana heinäkuussa, syysmyyjäiset elo-/syyskuussa, Hannulan joulu tai joulutupa (joulunavaus ja joulumyyjäiset) ja yleiset siivous-/kunnostustalkoot tarpeen mukaan. Perinneruuat valmistetaan Hannulan keittiössä ja leivonnaiset paistetaan paikan päällä, poikkeuksena mahdolliset lahjoitukset. Lasten huomioiminen yhdistyksen toiminnassa on ollut tärkeää, kuten ilon ja hyvän mielen tuominen talossa kävijöille ja tapahtumiin osallistujille. Yhdistys tiedottaa toiminnastaan vuosittain alavieskalaisiin talouksiin jaettavalla tiedotteella ja Viivilänimisen facebook-sivun kautta (https://www.facebook.com/groups/497716053628242/?__mref=message_bubble).

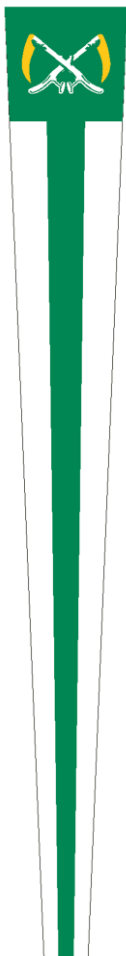
Hannulassa on tehty Hannuloihin liittyvien tarinoiden keruuta (heidän elämästä, talon tapahtumista, pihapiiristä, arkisista askareista) ja valokuvissa olevien henkilöiden tunnistamista. Lisäksi on koottu Viivin ruokien reseptejä, laitettu Hannulan postikorttikokoelmaa kansioihin katsottavaksi ja Hannuloiden elämäntyöstä kerrotaan kävijöille, tästä esimerkkinä Viivin ja Väinön valokuvien ”Muistoja kotialbumista” -näyttely. Postikorttikokoelmasta osa sijaitsee kirjastossa, jossa korttien kansioimista on jatkettu.

Yhdistys kerää varoja toimintaan kahvilalla, myyjäisillä, arpojen myynnillä ja tilojen vuokrauksella. Myynnissä on ollut perinneruokaa, kuten pepua ja samalla on kerrottu paikallisesta ruokaperinteestä. Yhdistys on myynyt myös mm. isännänviiriä, seinäkalendaria ja Viivin ruokaohjevihkoa. Tilan tupaa ja uusittua keittiötä voi vuokrata pieniin juhliin tai tapahtumiin, syntymäpäiviin, sukujuhliin, rippijuhliin, pikkujouluihin tai kokousten pitopaikaksi. Jokainen on toivotettu tervetulleeksi antamaan oman panoksensa Hannulan talon ja yhteiseksi hyväksi.

Yhdistys on toteuttanut useita erilaisia hauskoja ja ennakkoluulottomia ideoita. Toivottavasti näin vireä ja ajassa eläviä kotiseututoiminta Hannulassa jatkuu samanlaisena tulevinakin vuosina, jotta talo pysyy elävänä kotiseututalona ja säilyy kotimuseona, muistona tavallisesta pohjois-pohjalaisesta pientilasta ja elämästä siellä. Toiminnan kehittämistä kuitenkin hankaloittaa se, että kesätapahtumat pihapiirissä ovat säiden armoilla. Myöhemmin kun väentupa saadaan kuntoon, niin joitakin tapahtumia on mahdollista järjestää myös siellä.

Tilojen jako- ja hoitosuunnitelman toteuttamisessa on edetty ja toimittu PPM:n ehdotuksen (2004) mukaan. Tilojen jako- ja toimintasuunnitelmassa asuinrakennuksessa pirtti (tupa), keittiö ja wc on otettu aktiivikäyttöön. Alakerran (Viivin ja Väinön) kamari ja yläkerran kamarit on museokäytössä. Alakerta on lämmintä tilaa ja yläkerta kylmää tilaa, kesäkamari mahdollisesti puolilämmin. Uusi navetta on aktiivikäytössä, samoin ulkowc eli hyyskä. Lato ja lantala soveltuvat kylmäksi varastotilaksi. Vanha navetta ja aitta sopivat varasto- ja museokäyttöön. Museoesineistöä on siirretty pois aktiivikäyttöön tarkoitetuista huoneista. Käyttöesineiksi on jätetty hyvin yleisiä esineitä tai muualta tuotuja.

Pappilanniemen ulkoilureitti sai nimen **Filippuksen polku** yhdistyksen esityksestä vuonna 2008

Kuva 5 Hannulan talon ensimmäisenä joulunavauspäivänä 4.12.2004; kuva Liisa Konu

Kuva 6 Heinäntekotalkoissa 2017 Hannulan talolla; kuva Liisa Konu

Alavieskan isännänviiri 2005 –

Hannulan talon historian kokosi v. 2018 Liisa Konu